

DYREKTYWY

DYREKTYWA PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO I RADY 2009/125/WE

z dnia 21 października 2009 r.

ustanawiająca ogólne zasady ustalania wymogów dotyczących ekoprojektu dla produktów związanych z energią

(wersja przekształcona)

(Tekst mający znaczenie dla EOG)

PARLAMENT EUROPEJSKI I RADA UNII EUROPEJSKIEJ,

uwzględniając Traktat ustanawiający Wspólnotę Europejską, a w szczególności jego art. 95,

uwzględniając wniosek Komisji,

uwzględniając opinię Europejskiego Komitetu Ekonomiczno-Społecznego⁽¹⁾,stanowiąc zgodnie z procedurą ustanowioną w art. 251 Traktatu⁽²⁾,

a także mając na uwadze, co następuje:

(1) Dyrektywa 2005/32/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 6 lipca 2005 r. ustanawiająca ogólne zasady ustalania wymogów dotyczących ekoprojektu dla produktów wykorzystujących energię⁽³⁾ została znacząco zmieniona. Ze względu na konieczność wprowadzenia dalszych zmian, ściśle ograniczonych do rozszerzenia zakresu stosowania tej dyrektywy w celu objęcia nią wszystkich produktów związanych z energią, dla zachowania przejrzystości dyrektywa ta powinna zostać przekształcona.

(2) Rozbieżności pomiędzy przepisami prawnymi lub środkami administracyjnymi przyjętymi przez państwa członkowskie w stosunku do ekoprojektu dla produktów związanych z energią mogą stwarzać bariery w handlu i zniekształcać konkurencję we Wspólnocie i w związku z tym mogą mieć bezpośredni wpływ na ustanowienie i funkcjonowanie rynku wewnętrznego. Harmonizacja

przepisów krajowych jest jedynym środkiem zapobiegającym powstawaniu wspomnianych barier w handlu i nieuczciwej konkurencji. Rozszerzenie zakresu zastosowania dyrektywy na wszystkie produkty związane z energią umożliwi harmonizację na poziomie Wspólnoty wymogów dotyczących ekoprojektu dla wszystkich istotnych produktów związanych z energią.

(3) Produkty związane z energią mają duży udział w zużywaniu zasobów naturalnych i energii we Wspólnocie. Wywierają one również innego rodzaju poważny wpływ na środowisko. W przypadku zdecydowanej większości kategorii produktów dostępnych na rynku wspólnotowym można zaobserwować bardzo zróżnicowany stopień wpływu na środowisko, mimo iż mają one podobne parametry funkcjonalne. Mając na uwadze potrzebę zrównoważonego rozwoju, należy zachęcać do ciągłej poprawy ogólnego wpływu tych produktów na środowisko, w szczególności poprzez określenie głównych źródeł negatywnych wpływów na środowisko oraz unikanie przenoszenia zanieczyszczeń, o ile poprawa taka nie wiązałaby się z nadmiernymi kosztami.

(4) Wiele produktów związanych z energią ma znaczny potencjał do bycia ulepszonymi, aby zredukować wpływ na środowisko i osiągnąć oszczędności energii dzięki lepszym projektom, co prowadzi również do oszczędności gospodarczych dla przedsiębiorstw i użytkowników końcowych. Poza produktami, które wykorzystują, wytwarzają, przekazują lub mierzą energię, niektóre produkty związane z energią, w tym produkty stosowane w budownictwie, takie jak okna i materiały izolacyjne, lub pewne produkty wykorzystujące wodę, takie jak głowki prysznica lub krany, również mogłyby przyczyniać się do znacznych oszczędności energii podczas ich użytkowania.

(5) Ekoprojekt produktów jest podstawowym czynnikiem w strategii Wspólnoty dotyczącej zintegrowanej polityki produktowej. Jako podejście zapobiegawcze, mające na celu optymalizację ekologiczności produktów przy zachowaniu ich cech funkcjonalnych, daje rzeczywiste nowe możliwości producentom, konsumentom oraz całemu społeczeństwu.

⁽¹⁾ Dz.U. C 100 z 30.4.2009, s. 120.

⁽²⁾ Opinia Parlamentu Europejskiego z dnia 24 kwietnia 2009 r. (dotychczas nieopublikowana w Dzienniku Urzędowym) oraz decyzja Rady z dnia 24 września 2009 r.

⁽³⁾ Dz.U. L 191 z 22.7.2005, s. 29.

- (6) Poprawa efektywności energetycznej – której jedną z dostępnych opcji jest lepsze wykorzystanie energii elektrycznej przez użytkowników końcowych – uznawana jest za istotny wkład w osiągnięcie docelowych wartości emisji gazów cieplarnianych we Wspólnocie. Zapotrzebowanie na energię elektryczną jest jedną z najszybciej rosnących kategorii zużycia końcowego energii; przewiduje się, że wzrośnie ono w ciągu następnych 20 do 30 lat w razie braku jakiegokolwiek strategii działania, która zrównoważyłaby tę tendencję. Znaczne obniżenie konsumpcji energii zgodnie z sugestią Komisji wyrażoną w Europejskim programie zapobiegania zmianom klimatu (ECPP) jest możliwe. Zmiany klimatyczne są jednym z priorytetów szóstego wspólnotowego programu działań w zakresie środowiska naturalnego, ustanowionego decyzją nr 1600/2002/WE Parlamentu Europejskiego i Rady ⁽¹⁾. Oszczędność energii jest jednym z najefektywniejszych pod względem kosztów sposobów zwiększenia bezpieczeństwa dostaw i ograniczenia zależności od importu. Dlatego też należy przyjąć istotne środki i ustalić cele dotyczące zapotrzebowania.
- (7) Należy podjąć działania podczas fazy projektowania produktów związanych z energią, ponieważ wydaje się, że o zanieczyszczeniu powstającym w cyklu życia produktu przesądza się na tym etapie, a także właśnie wtedy decyduje się o większości związanych z tym kosztów.
- (8) Należy ustanowić spójne ogólne zasady stosowania we Wspólnocie wymogów dotyczących ekoprojektu dla produktów związanych z energią w celu zapewnienia swobodnego przepływu tych produktów, które spełniają takie wymogi, oraz w celu poprawy ogólnego poziomu wpływu, jaki wywierają na środowisko. Takie wymogi wspólnotowe powinny uwzględniać zasady uczciwej konkurencji i handlu międzynarodowego.
- (9) Wymogi ekoprojektu powinny zostać ustalone z uwzględnieniem celów i priorytetów szóstego wspólnotowego programu działań na rzecz środowiska naturalnego, w tym odpowiednich mających zastosowanie celów właściwych strategii tematycznych tego programu.
- (10) Celem niniejszej dyrektywy jest osiągnięcie wysokiego poziomu ochrony środowiska przez redukcję potencjalnego wpływu produktów związanych z energią na środowisko, co będzie w efekcie korzystne dla konsumentów i innych użytkowników końcowych. Zrównoważony rozwój wymaga również należytego uwzględnienia wpływu zdrowotnego, społecznego i ekonomicznego przewidywanych środków. Poprawa efektywności energetycznej produktów i efektywności wykorzystania zasobów przyczynia się do bezpieczeństwa dostaw energii i zmniejszenia zapotrzebowania na zasoby naturalne, co stanowi warunki konieczne zdrowej gospodarki, a tym samym zrównoważonego rozwoju.
- (11) Państwo członkowskie, które uzna za konieczne utrzymanie przepisów krajowych ze względu na nadrzędne potrzeby w zakresie ochrony środowiska lub wprowadzenie nowych przepisów opartych na nowych dowodach naukowych dotyczących ochrony środowiska ze względu na szczególnie problem tego państwa członkowskiego, powstały po przyjęciu obowiązujących środków wykonawczych, może to zrobić zgodnie z warunkami określonymi w art. 95 ust. 4, 5 i 6 Traktatu, który przewiduje uprzednią notyfikację i uzyskanie zgody Komisji.
- (12) W celu zmaksymalizowania korzyści dla środowiska wynikających z ulepszonych projektów konieczne może być poinformowanie konsumentów o cechach środowiskowych i ekologiczności produktów związanych z energią oraz doradzanie im, jak używać takiego produktu w sposób przyjazny dla środowiska.
- (13) Celem podejścia określonego w komunikacie Komisji z dnia 18 czerwca 2003 r. zatytułowanym „Zintegrowana polityka produktowa – Podejście oparte na cyklu życia produktów w środowisku”, który jest istotnym elementem innowacyjnym szóstego wspólnotowego programu działań w zakresie środowiska naturalnego, jest zmniejszenie oddziaływania produktów na środowisko w całym ich cyklu życia, co obejmuje dobór i wykorzystanie surowców, wytwarzanie, pakowanie, transport i dystrybucję, instalację i konserwację, użytkowanie i koniec przydatności do użycia. Uwzględnienie oddziaływania produktu na środowisko w całym cyklu jego życia już na etapie projektowania otwiera duże możliwości w zakresie ułatwienia poprawy takiego oddziaływania w oszczędny sposób, w tym poprzez efektywność wykorzystywania zasobów i materiałów, a tym samym przyczynia się do realizacji celów strategii zrównoważonego wykorzystywania zasobów naturalnych. Konieczna jest odpowiednia elastyczność umożliwiająca wzięcie pod uwagę tego czynnika podczas projektowania produktu z uwzględnieniem aspektów technicznych, funkcjonalnych i ekonomicznych.
- (14) Pomimo że pożądane jest wszechstronne podejście do ekologiczności produktów, to jednak ograniczenie emisji gazów cieplarnianych dzięki zwiększonej efektywności energetycznej powinno być traktowane jako najważniejszy cel ochrony środowiska do czasu przyjęcia planu prac.

⁽¹⁾ Dz.U. L 242 z 10.9.2002, s. 1.

- (15) Konieczne i uzasadnione może okazać się ustanowienie określonych ilościowo wymogów dotyczących ekoprojektu dla niektórych produktów lub ich aspektów środowiskowych w celu zminimalizowania oddziaływania tych produktów na środowisko. Biorąc pod uwagę pilną potrzebę realizacji zobowiązań objętych Protokołem z Kioto do Ramowej konwencji Narodów Zjednoczonych w sprawie zmian klimatu oraz bez uszczerbku dla zintegrowanego podejścia promowanego w niniejszej dyrektywie, należy nadać pierwszeństwo tym środkom, które mogą znacząco wpłynąć na redukcję emisji gazów cieplarnianych przy niskich kosztach. Środki takie mogą także przyczynić się do zrównoważonego wykorzystywania zasobów oraz stanowić znaczący wkład do 10-letnich ram dla programów dotyczących zrównoważonej produkcji i konsumpcji uzgodnionych na światowym szczycie w sprawie zrównoważonego rozwoju w Johannesburgu w dniach od 26 sierpnia do 4 września 2002 r.
- (16) W stosownych przypadkach ogólną zasadą jest, że zużycie energii przez produkty związane z energią w trybie czuwania lub po wyłączeniu powinno być ograniczone do minimum koniecznego do ich należytego funkcjonowania.
- (17) Mimo że najlepsze produkty czy technologie dostępne na rynku, włączając w to rynki międzynarodowe, powinny być traktowane jako wzorce, poziom wymogów dotyczących ekoprojektu powinien być ustalany na podstawie analizy technicznej, ekonomicznej i środowiskowej. Elastyczność metody ustalania poziomu wymogów może ułatwić szybką poprawę ekologiczności produktów. Należy konsultować się z zainteresowanymi zaangażowanymi stronami, które powinny aktywnie współpracować przy tej analizie. Ustanowienie obowiązkowych środków wymaga odpowiednich konsultacji z zainteresowanymi stronami. Konsultacje takie mogą uwypuklić potrzebę wprowadzania środków stopniowo lub przyjęcia środków przejściowych. Wprowadzenie celów pośrednich zwiększa przewidywalność polityki, pozwala na dostosowanie cyklu rozwoju produktów oraz usprawnia planowanie długoterminowe przez zainteresowane strony.
- (18) Pierwszeństwo powinno zostać przyznane alternatywnym sposobom działania, np. samoregulacjom ustalonym przez daną branżę, jeśli prawdopodobne jest, iż takie działanie spowoduje szybsze lub mniej kosztowne osiągnięcie celów polityki niż wprowadzenie wymogów obowiązkowych. Środki legislacyjne mogą okazać się konieczne, jeżeli siły rynkowe nie będą ewoluować w odpowiednim kierunku lub z zadawalającą szybkością.
- (19) Samoregulacja, w tym dobrowolne umowy jako jednostronne zobowiązania branży, może umożliwić szybki postęp ze względu na możliwość jej szybkiego i oszczędnego wdrożenia, a także umożliwić elastyczne i odpowiednie dostosowanie do opcji technologicznych i wrażliwości rynku.
- (20) Do oceny dobrowolnych umów lub innych środków samoregulacji, przedstawionych jako alternatywa dla środków wykonawczych, powinny być dostępne informacje dotyczące przynajmniej następujących kwestii: możliwości udziału, wartości dodanej, reprezentatywności, określonych ilościowo i rozłożonych w czasie celów, udziału społeczeństwa obywatelskiego, nadzoru i sprawozdawczości, opłacalności administrowania inicjatywą samoregulacji oraz zrównoważonego charakteru.
- (21) Komunikat Komisji z dnia 17 lutego 2002 r. zatytułowany „Umowy dotyczące ochrony środowiska na poziomie Wspólnoty w ramach planu działań dotyczącego uproszczenia i ulepszenia środowiska regulacyjnego” mógłby stanowić użyteczną wskazówkę podczas oceniania samoregulacji przez branżę w kontekście niniejszej dyrektywy.
- (22) Niniejsza dyrektywa powinna także wspierać wdrażanie ekoprojektu w małych i średnich przedsiębiorstwach (MŚP) oraz w bardzo małych przedsiębiorstwach. Takie wdrażanie można ułatwić poprzez powszechne i łatwy dostęp do informacji związanych z przyjaznym dla środowiska charakterem ich produktów.
- (23) Produkty związane z energią spełniające wymogi dotyczące ekoprojektu, ustanowione w środkach wykonawczych do niniejszej dyrektywy, powinny posiadać oznakowanie „CE” i związane z nim informacje w celu umożliwienia wprowadzenia ich do obrotu na rynku wewnętrznym oraz ich swobodnego przepływu. Rygorystyczne egzekwowanie środków wykonawczych jest niezbędne w celu redukcji oddziaływania na środowisko produktów związanych z energią podlegających regulacji oraz zapewnienia uczciwej konkurencji.
- (24) Podczas przygotowywania środków wykonawczych oraz planu prac Komisja powinna skonsultować się z przedstawicielami państw członkowskich, a także z zainteresowanymi stronami związanymi z daną grupą produktów, takimi jak przedstawiciele branż przemysłowych, w tym MŚP i rzemieślników, związki zawodowe, handlowcy, detaliści, importerzy, organizacje ochrony środowiska oraz organizacje konsumenckie.
- (25) Podczas przygotowywania środków wykonawczych Komisja powinna także należycie uwzględnić istniejące przepisy krajowe w zakresie ochrony środowiska, w szczególności dotyczące substancji toksycznych, które zdaniem państw członkowskich należy zachować, nie obniżając przy tym istniejących i uzasadnionych poziomów ochrony w państwach członkowskich.
- (26) Należy uwzględnić moduły i zasady planowane do wykorzystania w dyrektywach harmonizacji technicznej ustanowione w decyzji Parlamentu Europejskiego i Rady nr 768/2008/WE z dnia 9 lipca 2008 r. w sprawie wspólnych ram dotyczących wprowadzania produktów do obrotu ⁽¹⁾.

⁽¹⁾ Dz.U. L 218 z 13.8.2008, s. 82.

- (27) Organy nadzoru powinny wymieniać informacje dotyczące przewidywanych środków w zakresie objętym niniejszą dyrektywą w celu poprawy nadzoru rynku, z uwzględnieniem rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 765/2008 z dnia 9 lipca 2008 r. ustanawiającego wymagania w zakresie akredytacji i nadzoru rynku odnoszące się do warunków wprowadzania produktów do obrotu ⁽¹⁾. W takiej współpracy powinno się jak najlepiej wykorzystywać elektroniczne środki komunikacji oraz odpowiednie programy wspólnotowe. Należy ułatwić wymianę informacji o ekologiczności produktu w trakcie cyklu jego życia oraz o osiągnięciach w rozwiązaniach projektowych. Gromadzenie i rozpowszechnianie całości wiedzy zgromadzonej wskutek działań producentów w zakresie ekoprojektu stanowi jedną z podstawowych korzyści wynikających z niniejszej dyrektywy.
- (28) Właściwym organem jest zazwyczaj organ publiczny lub prywatny, wyznaczony przez władze publiczne, który zapewnia niezbędną bezstronność i dostępność wiedzy technicznej dla przeprowadzania weryfikacji zgodności produktu ze stosownymi środkami wykonawczymi.
- (29) Biorąc pod uwagę znaczenie unikania niezgodności z wymogami, państwa członkowskie zapewniają dostępność środków niezbędnych do skutecznego nadzoru rynku.
- (30) W odniesieniu do szkolenia i informacji o ekoprojekcie dla MŚP może okazać się stosowne rozważenie działań towarzyszących.
- (31) W interesie funkcjonowania rynku wewnętrznego jest posiadanie norm zharmonizowanych na poziomie Wspólnoty. Po opublikowaniu odniesienia do takiej normy w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej* zgodność z nią powinna uzasadniać domniemanie zgodności z odpowiednimi wymogami określonymi w środku wykonawczym przyjętym na podstawie niniejszej dyrektywy, chociaż powinny zostać dopuszczone również inne środki wykazania takiej zgodności.
- (32) Jedną z głównych funkcji zharmonizowanych norm powinna być pomoc producentom w zastosowaniu środków wykonawczych przyjętych na mocy niniejszej dyrektywy. Normy takie mogłyby być istotne podczas ustalania metod pomiaru i testowania. W przypadku ogólnych wymogów ekoprojektu zharmonizowane normy mogłyby być znacząco pomocne jako wytyczne dla producentów przy ustalaniu ekologicznego profilu ich produktu, zgodnie z wymogami odpowiedniego środka wykonawczego. Normy te w wyraźny sposób powinny wskazywać na związki pomiędzy ich przepi-
- sami a wymogami, których dotyczą. Celem zharmonizowanych norm nie powinno być ustalanie limitów dla aspektów środowiskowych.
- (33) Do celów definicji używanych w niniejszej dyrektywie użyteczne będzie odwołanie się do odpowiednich norm międzynarodowych, takich jak ISO 14040.
- (34) Niniejsza dyrektywa jest zgodna z niektórymi zasadami wdrażania nowego podejścia określonymi w rezolucji Rady z dnia 7 maja 1985 r. w sprawie nowego podejścia do harmonizacji technicznej i norm ⁽²⁾ oraz odniesień do zharmonizowanych norm europejskich. Rezolucja Rady z dnia 28 października 1999 r. w sprawie roli normalizacji w Europie ⁽³⁾ zaleca, aby Komisja dokonała analizy, czy zasada nowego podejścia jako sposób poprawy i uproszczenia ustawodawstwa tam, gdzie to możliwe, może zostać rozszerzona na sektory dotychczas nią nieobjęte.
- (35) Niniejsza dyrektywa uzupełnia istniejące instrumenty wspólnotowe, takie jak dyrektywa Rady 92/75/EWG z dnia 22 września 1992 r. w sprawie wskazania, poprzez etykietowanie oraz standardowe informacje o produkcie, zużycia energii oraz innych zasobów przez urządzenia gospodarstwa domowego ⁽⁴⁾, rozporządzenie (WE) nr 1980/2000 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 17 lipca 2000 r. w sprawie zrewidowanego programu przyznawania wspólnotowego oznakowania ekologicznego ⁽⁵⁾, dyrektywa 2002/96/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 27 stycznia 2003 r. w sprawie zużytego sprzętu elektrotechnicznego i elektronicznego (WEEE) ⁽⁶⁾, dyrektywa 2002/95/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 27 stycznia 2003 r. w sprawie ograniczenia stosowania niektórych niebezpiecznych substancji w sprzęcie elektrycznym i elektronicznym ⁽⁷⁾, dyrektywa 2006/121/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 18 grudnia 2006 r. zmieniająca dyrektywę Rady 67/548/EWG w sprawie zbliżenia przepisów ustawowych, wykonawczych i administracyjnych odnoszących się do klasyfikacji, pakowania i etykietowania substancji niebezpiecznych w celu dostosowania jej do rozporządzenia (WE) nr 1907/2006 w sprawie rejestracji, oceny, udzielania zezwoleń i stosowanych ograniczeń w zakresie chemikaliów (REACH) oraz utworzenia Europejskiej Agencji Chemikaliów ⁽⁸⁾ oraz rozporządzenie (WE) nr 106/2008 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 15 stycznia 2008 r. w sprawie wspólnotowego programu znakowania efektywności energetycznej urządzeń biurowych ⁽⁹⁾. Synergia pomiędzy niniejszą dyrektywą a istniejącymi instrumentami Wspólnoty powinna przyczynić się do poprawy ich skuteczności oraz tworzenia spójnych wymogów dla producentów.

(1) Dz.U. L 218 z 13.8.2008, s. 30.

(2) Dz.U. C 136 z 4.6.1985, s. 1.

(3) Dz.U. C 141 z 19.5.2000, s. 1.

(4) Dz.U. L 297 z 13.10.1992, s. 16.

(5) Dz.U. L 237 z 21.9.2000, s. 1.

(6) Dz.U. L 37 z 13.2.2003, s. 24.

(7) Dz.U. L 37 z 13.2.2003, s. 19.

(8) Dz.U. L 396 z 30.12.2006, s. 1.

(9) Dz.U. L 39 z 13.2.2008, s. 1.

- (36) Środki konieczne do wdrożenia niniejszej dyrektywy powinny zostać przyjęte zgodnie z decyzją Rady 1999/468/WE z dnia 28 czerwca 1999 r. ustanawiającą warunki wykonywania uprawnień wykonawczych przyznanych Komisji ⁽¹⁾.
- (37) W szczególności należy przyznać Komisji uprawnienia do zmiany lub uchylenia dyrektywy Rady 92/42/EWG ⁽²⁾ oraz dyrektyw 96/57/WE ⁽³⁾ i 2000/55/WE ⁽⁴⁾ Parlamentu Europejskiego i Rady. Taką zmianę lub uchylenie należy przyjąć zgodnie z procedurą regulacyjną połączoną z kontrolą określoną w art. 5a decyzji 1999/468/WE.
- (38) Ponadto należy przyznać Komisji uprawnienia do przyjmowania środków wykonawczych określających wymogi dotyczące ekoprojektu dla określonych produktów związanych z energią, w tym również do wprowadzania środków wykonawczych w trakcie okresu przejściowego oraz, w razie potrzeby, przepisów dotyczących równoważenia poszczególnych aspektów środowiskowych. Ponieważ środki te mają zasięg ogólny i mają na celu zmianę elementów innych niż istotne niniejszej dyrektywy poprzez jej uzupełnienie nowymi elementami innymi niż istotne, środki te powinny zostać przyjęte zgodnie z procedurą regulacyjną połączoną z kontrolą określoną w art. 5a decyzji 1999/468/WE.
- (39) Komisja powinna, w oparciu o zdobyte doświadczenie związane ze stosowaniem niniejszej dyrektywy, dyrektywy 2005/32/WE, w tym środków wykonawczych, dokonać przeglądu funkcjonowania, metod i skuteczności niniejszej dyrektywy oraz ocenić zasadność rozszerzenia jej zakresu poza produkty związane z energią. W ramach tego przeglądu Komisja powinna przeprowadzić konsultacje z przedstawicielami państw członkowskich oraz innymi zainteresowanymi stronami.
- (40) Państwa członkowskie powinny ustalić sankcje nakładane w przypadku naruszeń przepisów krajowych przyjętych zgodnie z niniejszą dyrektywą. Sankcje takie powinny być skuteczne, proporcjonalne i odstraszające.
- (41) Ponieważ państwa członkowskie nie mogą w zadowalającym stopniu osiągnąć celu niniejszej dyrektywy, a mianowicie zapewnić funkcjonowania rynku wewnętrznego poprzez wprowadzenie wymogu odpowiedniego poziomu ekologiczności produktów, a ze względu na skalę i efekty możliwe jest lepsze jego osiągnięcie na poziomie Wspólnoty, Wspólnota może przyjąć środki zgodnie z zasadą pomocniczości określoną w art. 5 Traktatu. Zgodnie z zasadą proporcjonalności, określoną w tym artykule, niniejsza dyrektywa nie wykracza poza to, co jest konieczne do osiągnięcia tego celu.
- (42) Zobowiązanie do przeniesienia niniejszej dyrektywy do prawa krajowego powinno ograniczać się do tych przepisów, które stanowią zasadniczą zmianę w porównaniu z dyrektywą 2005/32/WE. Zobowiązanie do przeniesienia przepisów, które nie uległy zmianie, wynika z dyrektywy 2005/32/WE.
- (43) Niniejsza dyrektywa nie powinna naruszać zobowiązań państw członkowskich dotyczących terminów transpozycji do prawa krajowego dyrektyw określonych w załączniku IX część B.
- (44) Zgodnie z pkt 34 Porozumienia międzyinstytucjonalnego w sprawie lepszego stanowienia prawa ⁽⁵⁾ zachęca się państwa członkowskie do sporządzenia – dla własnych celów oraz w interesie Wspólnoty – tabel możliwie dokładnie ilustrujących korelacje pomiędzy niniejszą dyrektywą a środkami transpozycji, a także do publikacji tych tabel,

PRZYJMUJĄ NINIEJSZĄ DYREKTYWĘ:

Artykuł 1

Przedmiot i zakres stosowania

1. Niniejsza dyrektywa ustanawia ramy ustalania wymogów Wspólnoty dotyczących ekoprojektu dla produktów związanych z energią w celu zapewnienia swobodnego przepływu takich produktów na rynku wewnętrznym.
2. Niniejsza dyrektywa przewiduje ustalenie wymogów, jakie muszą spełniać produkty związane z energią objęte środkami wykonawczymi, aby mogły zostać wprowadzone do obrotu lub użytkowania. Przyczynia się ona do zrównoważonego rozwoju poprzez zwiększenie efektywności energetycznej i poziomu ochrony środowiska przy jednoczesnym zwiększaniu bezpieczeństwa dostaw energii.
3. Niniejszej dyrektywy nie stosuje się do środków przewozu osób lub towarów.
4. Niniejsza dyrektywa i środki wykonawcze przyjęte na jej podstawie nie stanowią uszczerbku dla prawodawstwa wspólnotowego dotyczącego gospodarki odpadami oraz prawodawstwa wspólnotowego dotyczącego chemikaliów, w tym prawodawstwa wspólnotowego dotyczącego fluorowanych gazów cieplarnianych.

Artykuł 2

Definicje

Do celów niniejszej dyrektywy zastosowanie mają następujące definicje:

⁽¹⁾ Dz.U. L 184 z 17.7.1999, s. 23.

⁽²⁾ Dz.U. L 167 z 22.6.1992, s. 17.

⁽³⁾ Dz.U. L 236 z 18.9.1996, s. 36.

⁽⁴⁾ Dz.U. L 279 z 1.11.2000, s. 33.

⁽⁵⁾ Dz.U. C 321 z 31.12.2003, s. 1.

- 1) „produkt związany z energią” („produkt”) oznacza każdy towar mający wpływ na zużycie energii podczas jego używania, który jest wprowadzany do obrotu lub użytkowania i zawiera części, które mają zostać włączone do produktów związanych z energią objętych niniejszą dyrektywą, które są wprowadzane do obrotu lub użytkowania jako osobne części dla użytkowników końcowych, a których ekologiczność może być oceniana osobno;
- 2) „części i podzespoły” oznaczają części, które mają zostać włączone do produktów oraz które nie są wprowadzane do obrotu lub użytkowania jako osobne części dla użytkowników końcowych lub których ekologiczność nie może być oceniana osobno;
- 3) „środki wykonawcze” oznaczają środki przyjmowane na podstawie niniejszej dyrektywy, ustanawiające wymogi dotyczące ekoprojektu w odniesieniu do zdefiniowanych produktów lub ich aspektów środowiskowych;
- 4) „wprowadzenie do obrotu” oznacza udostępnienie produktu po raz pierwszy na rynku wspólnotowym z zamiarem jego dystrybucji lub używania na terytorium Wspólnoty za wynagrodzeniem lub bezpłatnie i niezależnie od techniki sprzedaży;
- 5) „wprowadzenie do użytkowania” oznacza pierwsze wykorzystanie produktu zgodnie z jego przeznaczeniem przez użytkownika końcowego we Wspólnocie;
- 6) „producent” oznacza osobę fizyczną lub prawną, która wytwarza produkty objęte niniejszą dyrektywą i jest odpowiedzialna za ich zgodność z niniejszą dyrektywą, zamierza wprowadzić je do obrotu lub użytkowania pod własną nazwą producenta lub znakiem towarowym lub do własnego użytku producenta. W razie braku producenta zdefiniowanego w pierwszym zdaniu niniejszego punktu lub importera zdefiniowanego w pkt 8 za producenta uważana będzie każda osoba fizyczna lub prawna, która wprowadza do obrotu lub użytkowania produkty objęte niniejszą dyrektywą;
- 7) „autoryzowany przedstawiciel” oznacza każdą osobę fizyczną lub prawną mającą miejsce zamieszkania lub siedzibę we Wspólnocie, która otrzymała pisemne upoważnienie od producenta do wykonywania w jego imieniu wszelkich lub niektórych z jego zobowiązań oraz formalności wynikających z niniejszej dyrektywy;
- 8) „importer” oznacza każdą osobę fizyczną lub prawną mającą miejsce zamieszkania lub siedzibę na terytorium Wspólnoty, która w ramach swojej działalności gospodarczej wprowadza do obrotu we Wspólnocie produkt pochodzący z państwa trzeciego;
- 9) „materiały” oznaczają wszelkie materiały wykorzystywane w cyklu życia danego produktu;
- 10) „projektowanie produktu” oznacza zbiór procesów przekształcających wymogi prawne, techniczne, dotyczące bezpieczeństwa, funkcjonalne, rynkowe i inne, które mają być spełniane przez dany produkt, w specyfikację techniczną tego produktu;
- 11) „aspekt środowiskowy” oznacza element lub funkcję danego produktu, która może wchodzić w interakcję ze środowiskiem podczas cyklu życia produktu;
- 12) „oddziaływanie na środowisko” oznacza wszelkie zmiany w środowisku, w całości lub częściowo wynikające z działania danego produktu podczas jego cyklu życia;
- 13) „cykl życia” oznacza kolejne i połączone ze sobą etapy istnienia produktu od wykorzystania surowca do ostatecznego unieszkodliwienia;
- 14) „ponowne wykorzystanie” oznacza każde działanie, dzięki któremu produkt lub jego części, które osiągnęły koniec pierwotnego użytkowania, są wykorzystywane w tym samym celu, dla którego zostały stworzone, łącznie z dalszym wykorzystaniem danego produktu, który jest zwracany do punktów skupu, dystrybutorów, placówek zajmujących się recyklingiem lub producentów, a także ponownym wykorzystaniem danego produktu po odnowieniu;
- 15) „recykling” oznacza ponowne przetworzenie w procesie produkcyjnym odpadów materiałowych do pierwotnego celu produktu lub do innych celów, jednak z wyłączeniem odzyskiwania energii;
- 16) „odzyskiwanie energii” oznacza wykorzystanie odpadów palnych jako sposobu wytwarzania energii w procesie bezpośredniego spalania z użyciem innych odpadów lub bez ich użycia, ale z odzyskiwaniem ciepła;
- 17) „odzyskiwanie” oznacza którąkolwiek z odpowiednich operacji określonych w załączniku II B do dyrektywy 2006/12/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 5 kwietnia 2006 r. w sprawie odpadów ⁽¹⁾;
- 18) „odpady” oznaczają każdą substancję lub obiekt, należące do kategorii określonych w załączniku I do dyrektywy 2006/12/WE, które właściciel usuwa, zamierza usunąć lub do usunięcia których jest zobowiązany;
- 19) „niebezpieczne odpady” oznaczają wszelkie odpady objęte art. 1 ust. 4 dyrektywy Rady 91/689/EWG z dnia 12 grudnia 1991 r. w sprawie odpadów niebezpiecznych ⁽²⁾;
- 20) „profil ekologiczny” oznacza opis, zgodnie ze środkiem wykonawczym mającym zastosowanie do produktu, elementów wejściowych i wyjściowych (jak materiały, emisje i odpady), związanych z danym produktem w całym jego cyklu życia, które są ważne z punktu widzenia oddziaływania przez niego na środowisko oraz są wyrażone w mierzalnych wielkościach fizycznych;

⁽¹⁾ Dz.U. L 114 z 27.4.2006, s. 9.

⁽²⁾ Dz.U. L 377 z 31.12.1991, s. 20.

- 21) „ekologiczność” danego produktu oznacza wyniki zarządzania przez producenta aspektami środowiskowymi produktu, znajdujące odzwierciedlenie w dokumentacji technicznej;
- 22) „poprawa ekologiczności” oznacza proces udoskonalania ekologiczności danego produktu w odniesieniu do kolejnych generacji produktu, chociaż niekoniecznie dotyczący wszystkich aspektów środowiskowych produktu jednocześnie;
- 23) „ekoprojekt” oznacza uwzględnienie aspektów środowiskowych przy projektowaniu produktu celem poprawy ekologiczności PWE podczas jego całego cyklu życia;
- 24) „wymóg dotyczący ekoprojektu” oznacza jakikolwiek wymóg związany z danym produktem lub projektem danego produktu, którego celem jest poprawa jego ekologiczności, lub jakikolwiek wymóg dotyczący dostarczania informacji odnoszących się do aspektów środowiskowych danego produktu;
- 25) „ogólny wymóg dotyczący ekoprojektu” oznacza jakikolwiek wymóg dotyczący ekoprojektu w oparciu o całkowity profil danego produktu bez ustanowionych wartości granicznych w zakresie poszczególnych aspektów środowiskowych;
- 26) „szczególny wymóg dotyczący ekoprojektu” oznacza określony ilościowo i dający się zmierzyć wymóg dotyczący ekoprojektu, odnoszący się do konkretnego aspektu środowiskowego danego produktu, np. zużycie energii podczas używania, obliczane dla danej jednostki parametrów wyjściowych;
- 27) „zharmonizowana norma” oznacza specyfikację techniczną przyjętą przez uznany urząd normalizacyjny na podstawie upoważnienia uzyskanego od Komisji, zgodnie z procedurami ustanowionymi w dyrektywie 98/34/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 22 czerwca 1998 r. ustanawiającej procedurę udzielania informacji w zakresie norm i przepisów technicznych⁽¹⁾ w celu ustalenia wymogu europejskiego, zgodność z którym nie jest obowiązkowa.

Artykuł 3

Wprowadzenie do obrotu lub użytkowania

1. Państwa członkowskie podejmują wszelkie odpowiednie środki w celu zapewnienia, że produkty objęte środkami wykonawczymi mogą zostać wprowadzone do obrotu lub użytkowania jedynie, jeżeli spełniają warunki określone w tych środkach i noszą oznakowanie CE zgodnie z art. 5.
2. Państwa członkowskie wyznaczają organy odpowiedzialne za nadzór rynku. Zapewniają, że takie organy posiadają i wykorzystują niezbędne uprawnienia do podejmowania odpo-

wiednich środków, do których są zobowiązane na mocy niniejszej dyrektywy. Państwa członkowskie określają zadania, uprawnienia oraz uzgodnienia organizacyjne właściwych organów, które będą uprawnione do:

- a) organizowania odpowiednich kontroli zgodności produktów na odpowiednią skalę oraz zobowiązywania producenta lub jego upoważnionych przedstawicieli do wycofania z rynku produktów niezgodnych z wymogami zgodnie z art. 7;
- b) żądania przedstawienia przez zainteresowane strony wszelkich niezbędnych informacji zgodnie ze środkami wykonawczymi;
- c) pobierania próbek produktów i poddawania ich testom zgodności.

3. Państwa członkowskie informują Komisję o wynikach nadzoru rynku, a w stosownych przypadkach Komisja przekazuje takie informacje pozostałym państwom członkowskim.

4. Państwa członkowskie zapewniają konsumentom i innym zainteresowanym stronom możliwość przekazania właściwym organom uwag na temat zgodności produktu.

Artykuł 4

Obowiązki importera

W przypadku gdy producent nie ma siedziby na obszarze Wspólnoty oraz w przypadku braku autoryzowanego przedstawiciela na importerze spoczywają następujące obowiązki:

- a) zapewnienia, że produkt wprowadzony do obrotu lub użytkowania jest zgodny z niniejszą dyrektywą oraz danym środkiem wykonawczym; oraz
- b) przechowywania oraz udostępnienia deklaracji zgodności WE oraz dokumentacji technicznej.

Artykuł 5

Oznakowanie i deklaracja zgodności WE

1. Zanim dany produkt objęty środkami wykonawczymi zostanie wprowadzony do obrotu lub użytkowania, zostaje na nim umieszczone oznakowanie CE i wydana deklaracja zgodności WE, jeżeli producent lub jego autoryzowany przedstawiciel zapewnia i oświadcza, że produkt jest zgodny z wszystkimi odpowiednimi przepisami obowiązującego środka wykonawczego.

2. Na oznakowanie CE składa się skrót „CE”, wskazany w załączniku III.

3. Deklaracja zgodności WE zawiera elementy określone w załączniku VI i odnosi się do odpowiedniego środka wykonawczego.

⁽¹⁾ Dz.U. L 204 z 21.7.1998, s. 37.

4. Umieszczanie na danym produkcie oznakowań, które mogą wprowadzić użytkowników w błąd co do znaczenia lub formy oznakowania CE, jest zakazane.

5. Państwa członkowskie mogą wymagać dostarczenia informacji na podstawie załącznika I część 2 w swoim języku urzędowym (językach urzędowych) w momencie dostarczenia produktu użytkownikowi końcowemu.

Państwa członkowskie również wyrażają zgodę, aby informacje takie były dostarczane w jednym lub w większej liczbie języków urzędowych instytucji Unii Europejskiej.

Przy stosowaniu pierwszego akapitu państwa członkowskie biorą pod uwagę w szczególności:

- a) czy informacje mogą być dostarczane za pomocą zharmonizowanych symboli lub uznanych kodów lub innych środków; oraz
- b) rodzaj użytkownika przewidywany dla produktu oraz charakter informacji, które mają zostać przekazane.

Artykuł 6

Swobodny przepływ

1. Państwa członkowskie nie zakazują, nie ograniczają ani nie utrudniają wprowadzania do obrotu lub do użytkowania na swoich terytoriach produktu spełniającego wszystkie odpowiednie przepisy danego środka wykonawczego i posiadającego oznakowanie CE zgodnie z art. 5 ze względu na wymogi dotyczące ekoprojektu odnoszące się do tych jego parametrów, o których mowa w załączniku I część 1, objętych obowiązującym środkiem wykonawczym.

2. Państwa członkowskie nie zakazują, nie ograniczają ani nie utrudniają wprowadzania do obrotu lub do użytkowania na swoich terytoriach danego produktu noszącego oznakowanie CE zgodnie z art. 5 ze względu na wymogi dotyczące ekoprojektu odnoszące się do tych jego parametrów, o których mowa w załączniku I część 1 i co do których obowiązujący środek wykonawczy stanowi, że wymogi dotyczące ekoprojektu w stosunku do niego nie są konieczne.

3. Państwa członkowskie nie zakazują wystawiania, na przykład podczas targów handlowych, wystaw i pokazów, produktów, które nie są zgodne z przepisami odpowiednich środków wykonawczych, pod warunkiem że zaopatrzone będą one w widoczne oznaczenia, iż nie mogą zostać wprowadzone do obrotu lub użytkowania przed zapewnieniem ich zgodności.

Artykuł 7

Klauzula ochronna

1. Jeżeli państwo członkowskie stwierdzi, iż produkt posiadający oznakowanie CE, o którym mowa w art. 5, i używany zgodnie ze swoim przeznaczeniem nie spełnia wszystkich odpowiednich przepisów obowiązującego środka wykonaw-

czego, producent lub jego autoryzowany przedstawiciel jest zobowiązany do spowodowania, aby produkt spełniał przepisy obowiązującego środka wykonawczego lub wymogi oznakowania CE, oraz do zaprzestania naruszeń zgodnie z warunkami ustalonymi przez państwo członkowskie.

W przypadku istnienia wystarczających dowodów na to, że produkt może nie być zgodny z przepisami, państwo członkowskie podejmuje niezbędne środki, które w zależności od wagi stwierdzonej niezgodności mogą doprowadzić nawet do ustanowienia zakazu wprowadzania do obrotu produktu do czasu zapewnienia zgodności z tymi przepisami.

Jeżeli brak zgodności utrzymuje się, państwo członkowskie podejmuje decyzję ograniczającą lub zakazującą wprowadzania produktu do obrotu lub użytkowania lub wycofania jego wycofanie z obrotu.

W przypadku wprowadzenia zakazu lub wycofania z obrotu Komisja i inne państwa członkowskie są o tym fakcie bezzwłocznie informowane.

2. Każda decyzja przyjęta przez państwo członkowskie na podstawie niniejszej dyrektywy, ograniczająca lub zakazująca wprowadzania produktu do obrotu lub użytkowania, wskazuje przyczyny, na których jest oparta.

Taka decyzja jest notyfikowana zainteresowanej stronie, która jest jednocześnie informowana o przysługujących jej środkach prawnych dostępnych na podstawie przepisów obowiązujących w danym państwie członkowskim oraz o terminach, w jakich może ona skorzystać z powyższych środków.

3. Państwo członkowskie niezwłocznie informuje Komisję i inne państwa członkowskie o wszelkich decyzjach podjętych na podstawie ust. 1, wskazując ich przyczyny, a w szczególności o tym, czy niezgodność wynika z:

- a) niespełnienia wymogów obowiązującego środka wykonawczego;
- b) nieprawidłowego zastosowania zharmonizowanych norm, o których mowa w art. 10 ust. 2;
- c) braków w zharmonizowanych normach, o których mowa w art. 10 ust. 2.

4. Komisja niezwłocznie rozpoczyna konsultacje z zainteresowanymi stronami i może zasięgać porad technicznych od niezależnych ekspertów zewnętrznych.

Po takich konsultacjach Komisja natychmiast informuje o swoim stanowisku państwo członkowskie, które podjęło decyzję, oraz inne państwa członkowskie.

Jeżeli Komisja uzna, że decyzja była nieuzasadniona, niezwłocznie informuje o tym państwa członkowskie.

5. Jeżeli decyzja, o której mowa w ust. 1 niniejszego artykułu, opiera się na braku w zharmonizowanych normach, Komisja niezwłocznie wszczyna procedurę określoną w art. 10 ust. 2, 3 i 4. Jednocześnie Komisja informuje komitet, o którym mowa w art. 19 ust. 1.

6. Państwa członkowskie i Komisja podejmują niezbędne środki w celu zagwarantowania poufności w odniesieniu do informacji dostarczonych w trakcie tej procedury, jeżeli jest to uzasadnione.

7. Decyzje podjęte przez państwa członkowskie na podstawie niniejszego artykułu są podawane do publicznej wiadomości w przejrzysty sposób.

8. Opinia Komisji na temat tych decyzji jest publikowana w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*.

Artykuł 8

Ocena zgodności

1. Przed wprowadzeniem do obrotu lub użytkowania produktu objętego środkami wykonawczymi producent lub jego autoryzowany przedstawiciel zapewnia przeprowadzenie oceny zgodności produktu ze wszystkimi odpowiednimi wymogami obowiązującego środka wykonawczego.

2. Procedury oceny zgodności są określone w środkach wykonawczych i pozostawiają producentom wybór pomiędzy wewnętrzną kontrolą projektu opisaną w załączniku IV do niniejszej dyrektywy a systemem zarządzania opisanym w załączniku V do niniejszej dyrektywy. Jeżeli jest to należyście uzasadnione i współmierne do ryzyka, procedura oceny zgodności jest określona w ramach właściwych modułów, opisanych w załączniku II do decyzji nr 768/2008/WE.

Jeśli państwo członkowskie dysponuje wyraźnymi przesłankami wskazującymi na prawdopodobną niezgodność danego produktu z właściwymi przepisami, publikuje ono w możliwie najkrótszym terminie uzasadnioną ocenę zgodności produktu, która może być dokonana przez właściwy organ w celu podjęcia, w odpowiednim przypadku, na czas działań korekcyjnych.

Jeżeli dany produkt objęty środkami wykonawczymi został zaprojektowany przez organizację zarejestrowaną zgodnie z rozporządzeniem (WE) nr 761/2001 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 19 marca 2001 r. dopuszczającym dobrowolny udział organizacji w systemie zarządzania środowiskiem i audytu środowiskowego we Wspólnocie (EMAS) ⁽¹⁾, a funkcja projektowa mieści się w zakresie tej rejestracji, system zarządzania przyjęty przez tę organizację uznaje się za spełniający wymogi załącznika V do niniejszej dyrektywy.

⁽¹⁾ Dz.U. L 114 z 24.4.2001, s. 1.

Jeżeli dany produkt objęty środkami wykonawczymi został zaprojektowany przez organizację posiadającą system zarządzania obejmujący funkcję projektu produktu i wdrożony zgodnie ze zharmonizowanymi normami, których numery referencyjne zostały opublikowane w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*, taki system zarządzania uznaje się za spełniający odpowiednie wymogi załącznika V.

3. Po wprowadzeniu do obrotu lub do użytkowania produktu objętego środkami wykonawczymi producent lub jego autoryzowany przedstawiciel przechowują odpowiednie dokumenty związane z przeprowadzoną oceną zgodności oraz wydane deklaracje zgodności z możliwością udostępnienia ich państwom członkowskim w celu kontroli przez okres 10 lat od wyprodukowania ostatniego produktu.

Odpowiednie dokumenty są udostępniane w ciągu 10 dni od otrzymania wniosku od właściwego organu państwa członkowskiego.

4. Dokumenty związane z oceną zgodności i deklaracją zgodności WE, o których mowa w art. 5, są sporządzane w jednym z języków urzędowych instytucji Unii Europejskiej.

Artykuł 9

Domniemanie zgodności

1. Państwa członkowskie uznają produkt, który posiada oznakowanie CE, o którym mowa w art. 5, za spełniający odpowiednie przepisy obowiązującego środka wykonawczego.

2. Państwa członkowskie uznają produkt, do którego mają zastosowanie zharmonizowane normy, których numery referencyjne opublikowano w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*, za spełniający wszystkie odpowiednie przepisy obowiązującego środka wykonawczego, z którym związane są te normy.

3. Zakłada się, że produkty, którym przyznano wspólnotowe oznakowanie ekologiczne na mocy rozporządzenia (WE) nr 1980/2000, spełniają wymogi dotyczące ekoprojektu zawarte w obowiązującym środku wykonawczym w takim stopniu, w jakim spełnia te wymogi oznakowanie ekologiczne.

4. Do celów domniemania zgodności w kontekście niniejszej dyrektywy Komisja, działając zgodnie z procedurą regulacyjną, o której mowa w art. 19 ust. 2, może zdecydować, że inne oznakowania ekologiczne spełniają warunki odpowiadające oznakowaniu ekologicznemu Wspólnoty, zgodnie z rozporządzeniem (WE) nr 1980/2000. Produkty, które uzyskały takie inne oznakowanie ekologiczne, uznaje się za spełniające wymogi dotyczące ekoprojektu zawarte w obowiązującym środku wykonawczym w stopniu, w jakim wymogi te spełniane są przez to oznakowanie ekologiczne.

Artykuł 10

Zharmonizowane normy

1. Państwa członkowskie zapewniają w możliwym zakresie podjęcie odpowiednich środków w celu umożliwienia zainteresowanym stronom konsultacji na szczeblu krajowym w zakresie procesu przygotowania i monitorowania zharmonizowanych norm.

2. W przypadku gdy dane państwo członkowskie lub Komisja uznaje, iż zharmonizowane normy, co do których zastosowania zakłada się, że spełniają szczególne przepisy obowiązującego środka wykonawczego, nie spełniają tych przepisów w pełni, zainteresowane państwo członkowskie lub Komisja informuje o tym Stały Komitet ustanowiony na mocy art. 5 dyrektywy 98/34/WE, wskazując przyczyny. Komitet wydaje opinię w trybie pilnym.

3. W świetle opinii komitetu Komisja podejmuje decyzję o tym, czy opublikować, opublikować w ograniczonym zakresie, utrzymać lub wycofać odniesienia do rozpatrywanych zharmonizowanych norm w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*.

4. Komisja informuje zainteresowaną europejską instytucję normalizacyjną oraz, jeżeli to konieczne, udziela nowego upoważnienia w celu weryfikacji zharmonizowanych norm.

Artykuł 11

Wymogi dotyczące części i podzespołów

Środki wykonawcze mogą wymagać od producenta lub jego autoryzowanego przedstawiciela, wprowadzających do obrotu lub użytkowania części i podzespoły, aby przekazywali producentowi danego produktu objętego przepisami wykonawczymi odpowiednie informacje o składzie materiałowym i zużyciu energii, materiałach lub zasobach części lub podzespołów.

Artykuł 12

Współpraca administracyjna i wymiana informacji

1. Państwa członkowskie zapewniają podjęcie odpowiednich środków zmierzających do zachęcania władz odpowiedzialnych za wykonanie niniejszej dyrektywy do wzajemnej współpracy i do przekazywania sobie nawzajem oraz do przekazywania Komisji informacji w celu wspomagania funkcjonowania niniejszej dyrektywy, a w szczególności wspierania w wykonaniu art. 7.

Współpraca administracyjna i wymiana informacji wykorzystuje w najwyższym możliwym stopniu elektroniczne środki łącz-

ności i może być wspierana za pomocą odpowiednich programów wspólnotowych.

Państwa członkowskie informują Komisję o tym, które organy są odpowiedzialne za stosowanie niniejszej dyrektywy.

2. Charakterystykę i strukturę wymiany informacji pomiędzy Komisją a państwami członkowskimi ustala się zgodnie z procedurą regulacyjną, o której mowa w art. 19 ust. 2.

3. Komisja podejmuje odpowiednie środki w celu zachęcenia i przyczynienia się do współpracy pomiędzy państwami członkowskimi, o której mowa w niniejszym artykule.

Artykuł 13

Małe i średnie przedsiębiorstwa

1. W kontekście programów, z których mogą korzystać małe i średnie przedsiębiorstwa (MŚP) oraz bardzo małe przedsiębiorstwa, Komisja bierze pod uwagę inicjatywy mające na celu pomoc MŚP i bardzo małym przedsiębiorstwom we włączeniu w proces projektowania swoich produktów aspektów ochrony środowiska, w tym efektywności energetycznej.

2. Danemu środkowi wykonawczemu mogą towarzyszyć wytyczne uwzględniające specyfikę MŚP działających w objętym nim sektorze produkcji. W razie konieczności i zgodnie z ust. 1 Komisja może przygotować dodatkowe opracowania specjalistyczne, by ułatwić MŚP stosowanie niniejszej dyrektywy.

3. Państwa członkowskie, w szczególności wzmocniając sieci i struktury wsparcia, udzielają MŚP oraz bardzo małym przedsiębiorstwom zachęt do przyjęcia podejścia rozsądnego z punktu widzenia ochrony środowiska już na etapie projektowania produktów, jak również do dostosowywania się do przyszłego prawodawstwa europejskiego.

Artykuł 14

Informacje dla konsumentów

Zgodnie z obowiązującym środkiem wykonawczym producenci zapewniają konsumentom produktów, w formie, którą uważają za stosowną, otrzymanie:

a) wymaganych informacji na temat roli, jaką mogą oni odegrać w zrównoważonym korzystaniu z danego produktu; oraz

b) jeśli wymagają tego środki wykonawcze, profilu ekologicznego produktu oraz korzyści wynikających z ekoprojektu.

Artykuł 15

Środki wykonawcze

1. W przypadku gdy dany produkt spełnia kryteria określone w ust. 2 niniejszego artykułu, jest on objęty środkami wykonawczymi lub środkami samoregulacji zgodnie z ust. 3 lit. b) niniejszego artykułu. Takie środki wykonawcze, mające na celu zmianę elementów innych niż istotne niniejszej dyrektywy poprzez jej uzupełnienie, przyjmuje się zgodnie z procedurą regulacyjną połączoną z kontrolą, o której mowa w art. 19 ust. 3.

2. Kryteria, o których mowa w ust. 1, są następujące:

- a) wysokość sprzedaży produktu we Wspólnocie jest znacząca, orientacyjnie wynosi więcej niż 200 000 sztuk w ciągu roku według najnowszych dostępnych danych;
- b) przy uwzględnieniu ilości wprowadzonych na rynek lub do użytkowania produkt ma znaczący wpływ na środowisko naturalne we Wspólnocie, jak określono w strategicznych priorytetach Wspólnoty określonych w decyzji nr 1600/2002/WE; oraz
- c) produkt posiada znaczący potencjał w zakresie poprawy swojego wpływu na środowisko bez pociągania za sobą nadmiernych kosztów, ze szczególnym uwzględnieniem:
 - (i) braku innego odpowiedniego prawodawstwa wspólnotowego lub braku odpowiedniego rozwiązania problemu przez siły rynkowe; oraz
 - (ii) dużych rozbieżności w zakresie ekologiczności pomiędzy dostępnymi na rynku produktami o równorzędnej funkcji.

3. Przygotowując projekt środka wykonawczego, Komisja bierze pod uwagę wszelkie opinie wyrażone przez komitet, o którym mowa w art. 19 ust. 1, a ponadto uwzględnia:

- a) priorytety ekologiczne Wspólnoty, jak te określone w decyzji nr 1600/2002/WE lub w opracowanym przez Komisję programie zapobiegania zmianom klimatu (ECCP); oraz
- b) odpowiednie akty prawne Wspólnoty oraz samoregulację, takie jak dobrowolne umowy, które po ocenie zgodnej z art. 17 powinny w założeniu umożliwić szybsze osiągnięcie celów politycznych lub niższe wydatki, niż zostało to przyjęte w obowiązkowych wymogach.

4. Przygotowując projekt środka wykonawczego, Komisja:

- a) bierze pod uwagę cykl życia produktu, a także jego wszystkie istotne aspekty środowiskowe, w tym efektywność

energetyczną. Kompleksowość analiz aspektów środowiskowych i zdolności do ich poprawy jest proporcjonalna do ich znaczenia. Przyjęcie wymogów dotyczących ekoprojektu w zakresie istotnych aspektów środowiskowych danego produktu nie może być nadmiernie opóźnione z powodu niepewności dotyczących innych aspektów;

- b) dokonuje oceny, która uwzględnia wpływ na środowisko, konsumentów i producentów, w tym MŚP, z punktu widzenia konkurencyjności, w tym również w odniesieniu do rynków spoza Wspólnoty, innowacyjności, dostępu do rynku oraz kosztów i korzyści;
- c) uwzględnia istniejące krajowe ustawodawstwo w zakresie środowiska, które państwa członkowskie uważają za istotne;
- d) przeprowadza odpowiednie konsultacje z zainteresowanymi stronami;
- e) przygotowuje uzasadnienie projektu środka wykonawczego w oparciu o ocenę, o której mowa w lit. b); oraz
- f) ustala datę (daty) wprowadzenia, wszelkie tymczasowe lub przejściowe środki lub okresy, uwzględniając w szczególności ewentualny wpływ na MŚP lub na szczególne grupy produktów wytwarzanych przede wszystkim przez MŚP.

5. Środki wykonawcze spełniają następujące kryteria:

- a) nie mogą mieć znacznego negatywnego wpływu na funkcjonalność produktu z punktu widzenia użytkownika;
- b) nie mogą mieć negatywnego wpływu na zdrowie, bezpieczeństwo i środowisko;
- c) nie mogą mieć znacznego negatywnego wpływu na konsumentów, w szczególności co do dostępności cenowej i kosztu cyklu życia produktu;
- d) nie mogą mieć znacznego negatywnego wpływu na konkurencyjność przemysłu;
- e) co do zasady, ustalenie wymogu dotyczącego ekoprojektu nie może skutkować narzuceniem technologii jednego producenta pozostałym producentom; oraz
- f) na producentów nie może zostać narzucone nadmierne obciążenie administracyjne.

6. Środki wykonawcze określają podstawowe wymogi dotyczące ekoprojektu zgodnie z załącznikiem I lub załącznikiem II.

Szczególne wymogi dotyczące ekoprojektu wprowadza się dla wybranych aspektów środowiskowych, które w znacznym stopniu oddziałują na środowisko.

Środki wykonawcze mogą także stanowić, że żadne wymogi dotyczące ekoprojektu nie są niezbędne w odniesieniu do niektórych szczególnych parametrów ekoprojektu, o których mowa w załączniku I część 1.

7. Wymogi są sformułowane w taki sposób, aby zapewnić organom kontroli rynku możliwość stwierdzenia zgodności produktu z wymogami środka wykonawczego. Środek wykonawczy określa, czy procedura weryfikacji może zostać przeprowadzona bezpośrednio na produkcie czy też na podstawie dokumentacji technicznej.

8. Środki wykonawcze obejmują elementy określone w załączniku VII.

9. Odpowiednie badania i analizy przeprowadzone przez Komisję podczas opracowywania środków wykonawczych powinny zostać podane do publicznej wiadomości, w szczególności z uwzględnieniem łatwego dostępu i korzystania z nich przez zainteresowane MŚP.

10. W stosownych przypadkach do środka wykonawczego określającego wymagania dotyczące ekoprojektu dołączone zostaną przepisy dotyczące równoważenia poszczególnych aspektów środowiskowych. Środki te, mające na celu zmianę elementów innych niż istotne niniejszej dyrektywy poprzez jej uzupełnienie, przyjmuje się zgodnie z procedurą regulacyjną połączoną z kontrolą, o której mowa w art. 19 ust. 3.

Artykuł 16

Plan prac

1. Zgodnie z kryteriami zawartymi w art. 15 oraz po konsultacji z forum konsultacyjnym, o którym mowa w art. 18, Komisja, nie później niż dnia 21 października 2011 r., określa plan prac, który podaje się do publicznej wiadomości.

Plan prac określa na następne trzy lata orientacyjną listę grup produktów, które traktowane są priorytetowo przy wprowadzaniu środków wykonawczych.

Plan prac jest okresowo zmieniany przez Komisję po konsultacji z forum konsultacyjnym.

2. Jednakże w okresie przejściowym, kiedy ustalany będzie pierwszy plan prac, o którym mowa w ust. 1 niniejszego artykułu, Komisja, z uwzględnieniem kryteriów określonych w art. 15 i po konsultacji z forum konsultacyjnym, odpowiednio wprowadza z wyprzedzeniem:

a) środki wykonawcze, poczynając od tych produktów, które zostały określone przez ECPC jako posiadające duży potencjał redukcji emisji gazów cieplarnianych w sposób

oszczędny, takich jak sprzęt grzewczy i służący do grzania wody, systemy o napędzie elektrycznym, oświetlenie i sprzęt biurowy zarówno do użytku domowego, jak i w sektorze usług, urządzenia gospodarstwa domowego, elektronika użytkowa oraz systemy HVAC (ogrzewanie, wentylacja i klimatyzacja); oraz

b) oddzielny środek wykonawczy służący zmniejszeniu strat wynikających ze stosowania trybu czuwania dla danej grupy produktów.

Środki te, mające na celu zmianę elementów innych niż istotne niniejszej dyrektywy poprzez jej uzupełnienie, przyjmuje się zgodnie z procedurą regulacyjną połączoną z kontrolą, określoną w art. 19 ust. 3.

Artykuł 17

Samoregulacja

Dobrowolne umowy lub inne środki o charakterze samoregulacji przedstawiane jako alternatywa dla środków wykonawczych w kontekście tej dyrektywy są oceniane co najmniej na podstawie załącznika VIII.

Artykuł 18

Forum konsultacyjne

Podczas wykonywania swoich czynności Komisja zapewnia, w odniesieniu do każdego ze środków wykonawczych, zrównoważony udział przedstawicieli państw członkowskich i wszystkich zainteresowanych stron, związanych z omawianym produktem lub grupą produktów, takich jak przedstawiciele branż przemysłowych, w tym MŚP i rzemieślników, związki zawodowe, handlowcy, detaliści, importerzy, organizacje ochrony środowiska i organizacje konsumenckie. Strony te uczestniczą przede wszystkim w określaniu i weryfikacji środków wykonawczych, w analizowaniu skuteczności ustalonych mechanizmów nadzoru rynku oraz w ocenianiu dobrowolnych umów i innych środków samoregulacji. Strony te spotykają się na forum konsultacyjnym. Regulamin forum ustala Komisja.

Artykuł 19

Procedura komitetowa

1. Komisję wspomaga komitet.

2. W przypadku odesłania do niniejszego ustępu stosuje się art. 5 i 7 decyzji 1999/468/WE z uwzględnieniem przepisów jej art. 8.

Okres, o którym mowa w art. 5 ust. 6 decyzji 1999/468/WE, ustala się na trzy miesiące.

3. W przypadku odesłania do niniejszego ustępu stosuje się art. 5a ust. 1–4 oraz art. 7 decyzji 1999/468/WE z uwzględnieniem przepisów jej art. 8.

Artykuł 20

Sankcje

Państwa członkowskie określają zasady stosowane w przypadku naruszenia przepisów krajowych przyjętych na mocy niniejszej dyrektywy i podejmują wszelkie środki niezbędne do zapewnienia ich realizacji. Przewidziane sankcje są skuteczne, proporcjonalne i odstrasżające, uwzględniają zakres niezgodności i ilość sztuk produktów wprowadzonych na rynek wspólnotowy niezgodnych z przepisami. Do dnia 20 listopada 2010 r. państwa członkowskie powiadamiają o tych przepisach Komisję, a następnie bezzwłocznie powiadamiają o wszystkich późniejszych zmianach, które ich dotyczą.

Artykuł 21

Przegląd

Nie później niż w 2012 r. Komisja dokonuje przeglądu skuteczności niniejszej dyrektywy i środków wykonawczych do niej, obejmującego między innymi:

- a) metodologię wskazywania i obejmowania zakresem dyrektywy istotnych parametrów środowiskowych, np. wydajnego korzystania z zasobów, z uwzględnieniem całego cyklu życia produktów;
- b) próg dla środków wykonawczych;
- c) mechanizm nadzoru rynku; oraz
- d) wszelkie właściwe samoregulacje wynikłe z jej wdrożenia.

Po przeprowadzeniu przeglądu i po konsultacji z forum konsultacyjnym, o którym mowa w art. 18, Komisja, uwzględniając szczególnie doświadczenia dotyczące rozszerzonego zakresu stosowania niniejszej dyrektywy, ocenia w szczególności stosowność rozszerzenia zakresu dyrektywy na produkty niezwiązane z energią w celu znacznego obniżenia wpływu na środowisko przez cały okres życia takich produktów, a w stosownych przypadkach przedstawia Parlamentowi Europejskiemu i Radzie wnioski legislacyjne dotyczące zmiany niniejszej dyrektywy.

Artykuł 22

Poufność

Wymogi dotyczące przekazywania informacji, o których mowa w art. 11 oraz w załączniku I część 2, przez producenta lub jego autoryzowanego przedstawiciela są proporcjonalne i uwzględniają uzasadniony charakter danych szczególnie chronionych ze względów handlowych.

Artykuł 23

Transpozycja

1. Państwa członkowskie wprowadzają w życie przepisy ustawowe, wykonawcze i administracyjne niezbędne do wykonania artykułów 1–9, 11, 14, 15 i 20 oraz załączników I–V, VII i VIII do dnia 20 listopada 2010 r. Niezwłocznie przekażą Komisji tekst tych przepisów.

Przepisy przyjęte przez państwa członkowskie zawierają odesłanie do niniejszej dyrektywy lub odesłanie takie towarzyszy ich urzędowej publikacji. Przepisy te zawierają także wskazanie, że w istniejących przepisach ustawowych, wykonawczych i administracyjnych odesłania do dyrektyw uchylonych niniejszą dyrektywą należy odczytywać jako odesłania do niniejszej dyrektywy. Metody dokonywania takiego odesłania i sformułowanie takiego wskazania określone są przez państwa członkowskie.

2. Państwa członkowskie przekazują Komisji teksty podstawowych przepisów prawa krajowego przyjętych w dziedzinie objętej niniejszą dyrektywą.

Artykuł 24

Uchylenie

Dyrektywa 2005/32/WE, zmieniona dyrektywą wymienioną w załączniku IX część A, traci niniejszym moc bez uszczerbku dla zobowiązań państw członkowskich dotyczących terminów transpozycji do prawa krajowego dyrektyw określonych w załączniku IX część B.

Odesłania do uchylonej dyrektywy traktuje się jako odesłanie do niniejszej dyrektywy zgodnie z tabelą korelacji w załączniku X.

Artykuł 25

Wejście w życie

Niniejsza dyrektywa wchodzi w życie dwudziestego dnia po jej opublikowaniu w Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej.

Artykuł 26

Adresaci

Niniejsza dyrektywa skierowana jest do państw członkowskich.

Sporządzono w Strasburgu dnia 21 października 2009 r.

W imieniu Parlamentu
Europejskiego

J. BUZEK
Przewodniczący

W imieniu Rady

C. MALMSTRÖM
Przewodniczący

ZAŁĄCZNIK I

Metoda określania ogólnych wymogów dotyczących ekoprojektu

(o których mowa w art. 15 ust. 6)

Ogólne wymogi dotyczące ekoprojektu mają na celu poprawę ekologiczności produktu, skupiając się na jego znaczących aspektach środowiskowych bez określania wartości granicznych. Metoda, o której mowa w niniejszym załączniku musi być stosowana wtedy, gdy niewłaściwe okaże się ustalanie dopuszczalnych granic dla analizowanej grupy produktów. Komisja, sporządzając projekt środka do przedłożenia komitetowi, o którym mowa w art. 19 ust. 1, musi określić w nim istotne aspekty środowiskowe, które muszą być określone w środkach wykonawczych.

Przygotowując środki wykonawcze określające ogólne wymogi dotyczące ekoprojektu zgodnie z art. 15, Komisja musi określić, w sposób właściwy dla produktu objętego środkiem wykonawczym, odpowiednie parametry ekoprojektu spośród wymienionych w części 1, wymogi dotyczące przekazywania informacji spośród wymienionych w części 2 oraz wymogi dla producenta wymienione w części 3.

Część 1. Parametry ekoprojektu dla produktów

1.1. Istotne aspekty środowiskowe muszą być określone w odniesieniu do następujących etapów cyklu życia produktu, o ile odnoszą się do projektu produktu:

- a) wyboru i wykorzystania surowca;
- b) produkcji;
- c) pakowania, transportu i dystrybucji;
- d) instalacji i konserwacji;
- e) użytkowania; oraz
- f) końca przydatności do użycia, oznaczającego stan osiągnięcia przez dany produkt końca pierwotnego użytkowania aż do jego ostatecznego unieszkodliwienia.

1.2. Dla każdego etapu należy dokonać oceny następujących aspektów środowiskowych, jeżeli mają one zastosowanie:

- a) przewidywanego zużycia materiałów, energii i innych zasobów, takich jak słodka woda;
- b) przewidywanych emisji do powietrza, wody lub gleby;
- c) przewidywanego zanieczyszczenia poprzez skutki fizyczne, takie jak hałas, wibracje, promieniowanie, pola elektromagnetyczne;
- d) spodziewanego wytworzenia odpadów materiałowych; oraz
- e) możliwości ponownego wykorzystania, recyklingu i odzyskiwania materiałów lub energii z uwzględnieniem dyrektywy 2002/96/WE.

1.3. Do oceny możliwości poprawy w dziedzinie aspektów środowiskowych zastosowanie muszą mieć odpowiednio w szczególności następujące parametry, uzupełnione w razie potrzeby o inne parametry, o których mowa w pkt 1.2:

- a) masa i objętość produktu;
- b) wykorzystanie materiałów pochodzących z recyklingu;
- c) zużycie energii, wody i innych zasobów w trakcie cyklu życia;

- d) wykorzystanie substancji zaklasyfikowanych jako niebezpieczne dla zdrowia lub środowiska zgodnie z dyrektywą Rady 67/548/EWG z dnia 27 czerwca 1967 r. w sprawie zbliżenia przepisów ustawodawczych, wykonawczych i administracyjnych odnoszących się do klasyfikacji, pakowania i etykietowania substancji niebezpiecznych ⁽¹⁾, z uwzględnieniem przepisów prawnych dotyczących wprowadzania do obrotu i używania konkretnych substancji, takich jak np. dyrektywa Rady 76/769/EWG z dnia 27 lipca 1976 r. w sprawie zbliżenia przepisów ustawowych, wykonawczych i administracyjnych państw członkowskich odnoszących się do ograniczeń we wprowadzaniu do obrotu i stosowaniu niektórych substancji i preparatów niebezpiecznych ⁽²⁾ lub dyrektywa 2002/95/WE;
- e) ilość i charakter materiałów koniecznych do prawidłowego użytkowania i konserwacji;
- f) łatwość ponownego wykorzystania i recyklingu wyrażona przez: liczbę stosowanych materiałów i części, stosowanie części standardowych, czas konieczny do demontażu, złożoność narzędzi koniecznych do demontażu, stosowanie norm kodowania części i materiałów w celu identyfikacji części i materiałów nadających się do ponownego wykorzystania i recyklingu (łącznie z oznaczaniem części plastikowych zgodnie z systemem ISO), stosowanie materiałów łatwych do ponownego wykorzystania, łatwy dostęp do innych wartościowych części i materiałów, które mogą zostać ponownie wykorzystane, łatwy dostęp do części i materiałów zawierających substancje niebezpieczne;
- g) wykorzystanie użytych części;
- h) unikanie rozwiązań technicznych szkodliwych dla ponownego wykorzystania i recyklingu części i całych urządzeń;
- i) przedłużenie okresu życia wyrażonego przez: minimalny gwarantowany okres życia, minimalny czas dostępności części zamiennych, modułowość, możliwość uaktualnienia, możliwość naprawy;
- j) ilości wytwarzanych odpadów i ilości wytwarzanych odpadów niebezpiecznych;
- k) emisje do powietrza (gazy cieplarniane, czynniki kwasotwórcze, lotne związki organiczne, substancje niszczące warstwę ozonową, trwałe zanieczyszczenia organiczne, metale ciężkie, pyły drobne i zawieszone) bez uszczerbku dla dyrektywy 97/68/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 16 grudnia 1997 r. w sprawie zbliżenia ustawodawstw państw członkowskich odnoszących się do środków dotyczących ograniczenia emisji zanieczyszczeń gazowych i pyłowych z silników spalinowych montowanych w maszynach samojedźnych nieporuszających się po drogach ⁽³⁾;
- l) emisje do wody (metale ciężkie, substancje mające negatywny wpływ na równowagę tlenową, trwałe zanieczyszczenia organiczne); oraz
- m) emisje do gleby (szczególnie przecieki i wycieki substancji niebezpiecznych podczas fazy używania produktu, a także możliwość wypłukiwania po jego usunięciu w formie odpadów).

Część 2. Wymogi związane z dostarczaniem informacji

W stosownych przypadkach środki wykonawcze mogą wymagać od producenta przekazania informacji, które mogą mieć wpływ na sposób obchodzenia się z produktem, używania go lub ponownego przetwarzania przez osoby inne niż producent. Informacje te mogą zawierać, w stosownych przypadkach:

- a) informacje od projektanta dotyczące procesu produkcji;
- b) informacje dla konsumentów na temat istotnej charakterystyki środowiskowej i działania produktu, towarzyszących produktowi podczas wprowadzania na rynek w celu umożliwienia konsumentowi porównania tych aspektów produktów;
- c) informacje dla konsumentów dotyczących sposobu instalacji, użytkowania i konserwacji produktu w celu zminimalizowania jego wpływu na środowisko oraz zapewnienia optymalnej długości życia, a także sposobu zwracania produktu pod koniec przydatności do użytku oraz, w stosownych przypadkach, informacje o okresie dostępności części zamiennych i możliwościach unowocześniania produktów; oraz
- d) informacje dla placówek zajmujących się obróbką, dotyczących demontażu, recyklingu lub usuwania pod koniec przydatności do życia.

Informacje te powinny znajdować się na samym produkcie, jeśli tylko jest to możliwe.

Informacje te muszą uwzględniać zobowiązania wynikające z innych przepisów Wspólnoty, jak na przykład dyrektywy 2002/96/WE.

⁽¹⁾ Dz.U. 196 z 16.8.1967, s. 1.

⁽²⁾ Dz.U. L 262 z 27.9.1976, s. 201.

⁽³⁾ Dz.U. L 59 z 27.2.1998, s. 1.

Część 3. Wymogi w stosunku do producenta

1. Zajmując się aspektami środowiskowymi określonymi w środkach wykonawczych jako tymi, na które znaczny wpływ ma projekt produktu, producenci produktów muszą dokonać oceny modelu produktu w czasie jego cyklu życia w oparciu o realistyczne założenia dotyczące normalnych warunków i przeznaczenia produktu. Inne aspekty środowiskowe mogą zostać zbadane dobrowolnie.

Na bazie tej oceny producenci muszą określić profil ekologiczny produktu. Musi on być oparty na charakterystyce środowiskowej produktu oraz elementach wejściowych/wyjściowych występujących przez cały cykl życia produktu, wyrażonych w mierzalnych wielkościach fizycznych.

2. Producenci muszą wykorzystywać taką ocenę do zbadania alternatywnych rozwiązań projektowych oraz osiągniętej ekologiczności produktu w stosunku do danych stanowiących punkt odniesienia.

Dane stanowiące punkt odniesienia muszą być określone przez Komisję w środku wykonawczym na podstawie informacji zebranych podczas opracowywania środka.

Wybór konkretnego rozwiązania projektowego musi przyczynić się do osiągnięcia uzasadnionej równowagi pomiędzy różnymi aspektami środowiskowymi oraz pomiędzy aspektami środowiskowymi a innymi ważnymi kwestiami, obejmującymi np. bezpieczeństwo i zdrowie, wymogi techniczne dotyczące funkcjonalności, jakość i efektywność, a także aspekty ekonomiczne, obejmujące koszty produkcji i atrakcyjność rynkową, przy zgodności z całym prawodawstwem w tym zakresie.

ZAŁĄCZNIK II

Metoda ustalania szczególnych wymogów dotyczących ekoprojektu

(o których mowa w art. 15 ust. 6)

Celem szczególnych wymogów dotyczących ekoprojektu jest poprawa wybranego aspektu środowiskowego produktu. Mogą one przybierać formę wymogów dotyczących zmniejszenia zużycia danego zasobu, np. ograniczenia używania tego zasobu na poszczególnych etapach cyklu życia danego produktu w odpowiednim zakresie (takich jak ograniczenia zużycia wody w fazie użytkowania lub ilości danego materiału stanowiącego część produktu lub wymóg w odniesieniu do minimalnych ilości materiału odzyskanego w drodze recyklingu).

Przygotowując środki wykonawcze określające szczególne wymogi dotyczące ekoprojektu zgodnie z art. 15, Komisja musi określić w sposób właściwy dla produktu objętego środkiem wykonawczym odpowiednie parametry ekoprojektu spośród tych, o których mowa w załączniku I część 1, i określić poziomy tych wymogów zgodnie z procedurą regulacyjną, o której mowa w art. 19 ust. 2, w następujący sposób:

1. Analiza techniczna, środowiskowa i ekonomiczna musi określić ilość reprezentatywnych modeli danego produktu na rynku oraz określić techniczne opcje poprawy ekologiczności produktu, przy uwzględnieniu ekonomicznego uzasadnienia tych opcji oraz uniknięcia wszelkich istotnych strat w działaniu lub użyteczności dla konsumentów.

Analiza techniczna, środowiskowa i ekonomiczna musi także określić, w odniesieniu do rozważanych aspektów środowiskowych, najlepiej działające produkty oraz technologię dostępną na rynku.

Podczas analizy, a także podczas ustalania wymogów należy uwzględnić funkcjonowanie produktów dostępnych na rynkach międzynarodowych oraz kryteria określone przez ustawodawstwo innych państw.

Na podstawie tej analizy i przy uwzględnieniu wykonalności ekonomicznej i technicznej oraz potencjału poprawy muszą być podejmowane konkretne środki w celu zminimalizowania oddziaływania produktu na środowisko.

Jeżeli chodzi o zużycie energii podczas użytkowania, poziom efektywności energetycznej lub zużycia musi on zostać ustalony w taki sposób, aby koszt cyklu życia reprezentatywnych modeli produktu był minimalny dla użytkowników końcowych, z uwzględnieniem wpływu na inne aspekty środowiskowe. Metoda analizy kosztu cyklu życia wykorzystuje rzeczywistą stopę dyskontową na podstawie danych dostarczonych z Europejskiego Banku Centralnego i realistycznego czasu życia produktu; oparta jest ona na sumie zmian w cenie zakupu (wynikających z różnic w kosztach przemysłowych) i wydatkach operacyjnych, które wynikają z różnych możliwości ulepszeń technicznych reprezentatywnych modeli badanego produktu przez cały czas życia. Wydatki operacyjne pokrywają głównie zużycie energii i dodatkowe nakłady w postaci innych zasobów, takich jak woda lub detergenty.

Analiza wrażliwości obejmująca odpowiednie czynniki takie jak cenę energii lub inne zasoby, koszt surowca lub koszt produkcji, stopy dyskontowe oraz, w stosownym przypadku, zewnętrzne koszty środowiskowe, w tym redukcję emisji gazów cieplarnianych, musi zostać wykonana w celu sprawdzenia, czy istnieją poważne zmiany oraz czy ogólne wnioski są wiarygodne. Wymóg zostanie odpowiednio zmodyfikowany.

Podobną metodologię można zastosować do innych zasobów, takich jak np. woda.

2. W celu opracowania analiz technicznych, środowiskowych i ekonomicznych można wykorzystać informacje dostępne w ramach innych działań Wspólnoty.

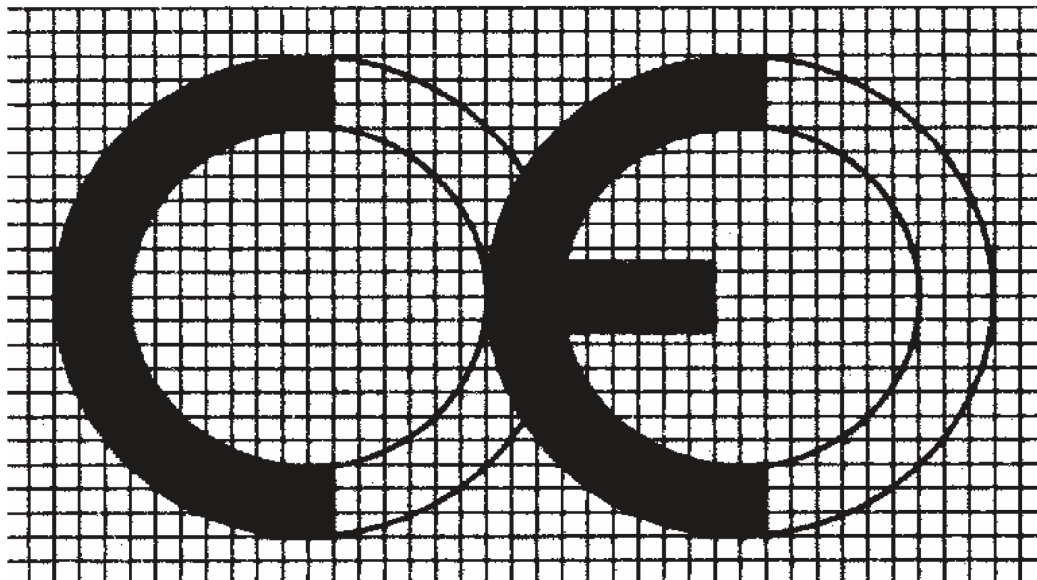
Można też wykorzystać informacje z istniejących programów stosowanych w innych częściach świata do określania szczególnych wymogów dotyczących ekoprojektu produktów będących przedmiotem obrotu z partnerami gospodarczymi Unii Europejskiej.

3. Data wejścia wymogu w życie musi uwzględniać cykl zmiany projektu produktu.

ZAŁĄCZNIK III

Oznakowanie CE

(o którym mowa w art. 5 ust. 2)



Oznakowanie CE musi mieć wysokość co najmniej 5 mm. Jeżeli oznakowanie CE jest zmniejszone lub powiększone, należy zachować proporcje przedstawione na powyższym wyskalowanym rysunku.

Oznakowanie CE musi być umieszczone na produkcie. Jeżeli nie jest to możliwe, musi ono być umieszczone na opakowaniu oraz na towarzyszących dokumentach.

ZAŁĄCZNIK IV

Wewnętrzna kontrola projektu

(o której mowa w art. 8 ust. 2)

1. Niniejszy załącznik opisuje procedurę, w ramach której producent lub jego autoryzowany przedstawiciel wykonujący zobowiązania przewidziane w pkt 2 zapewnia i oświadcza, że produkt spełnia odpowiednie przepisy danego środka wykonawczego. Deklaracja zgodności WE może obejmować jeden lub więcej produktów oraz musi być przechowywana przez producenta.
2. Producent musi sporządzić dokumentację techniczną umożliwiającą ocenę zgodności produktu z wymogami obowiązującego środka wykonawczego.

Dokumentacja musi zawierać w szczególności:

- a) ogólny opis produktu oraz jego przeznaczenie;
 - b) wyniki odpowiednich analiz oceny środowiskowej wykonanych przez producenta lub odniesienia do literatury lub analiz przypadków dotyczących oceny środowiskowej, które są wykorzystywane przez producenta w ocenie, dokumentowaniu i określaniu rozwiązań dotyczących projektu produktu;
 - c) profil ekologiczny, jeśli jest wymagany przez środek wykonawczy;
 - d) elementy charakterystyki projektu produktu związane z aspektami środowiskowymi projektu produktu;
 - e) wykaz odpowiednich norm, o których mowa w art. 10, zastosowanych w pełni lub częściowo, a także opis rozwiązań przyjętych w celu spełnienia wymogów obowiązującego środka wykonawczego, jeżeli normy, o których mowa w art. 10, nie zostały zastosowane lub jeżeli normy te nie obejmują w całości wymogów obowiązującego środka wykonawczego;
 - f) kopia informacji dotyczących aspektów środowiskowych projektu produktu, przekazanych zgodnie z wymogami określonymi w załączniku I część 2; oraz
 - g) wyniki przeprowadzonych pomiarów związanych z wymogami dotyczącymi ekoprojektu, w tym dane na temat zgodności tych pomiarów z wymogami dotyczącymi ekoprojektu, określonymi w odpowiednim środku wykonawczym.
3. Producent musi podjąć wszystkie działania konieczne do zapewnienia, że produkt został wyprodukowany zgodnie z charakterystyką projektu, o której mowa w pkt 2, oraz z wymogami środka, który ma do niego zastosowanie.

ZAŁĄCZNIK V

System zarządzania służący ocenie zgodności

(o którym mowa w art. 8 ust. 2)

1. Niniejszy załącznik opisuje procedurę, zgodnie z którą producent spełniający zobowiązania zawarte w pkt 2 zapewnia i oświadcza, że produkt spełnia wymogi obowiązującego środka wykonawczego. Deklaracja zgodności WE może obejmować jeden lub więcej produktów oraz musi być przechowywana przez producenta.
2. System zarządzania można wykorzystać do oceny zgodności danego produktu, pod warunkiem że producent wdroży elementy środowiskowe określone w pkt 3.
3. Elementy środowiskowe systemu zarządzania
Niniejszy punkt opisuje elementy systemu zarządzania oraz procedury, za pomocą których producent może wykazać, że produkt jest zgodny z wymogami obowiązującego środka wykonawczego.
- 3.1. Polityka dotycząca ekologiczności produktów

Producent musi być w stanie wykazać zgodność z wymogami obowiązującego środka wykonawczego. Producent musi być także w stanie przedstawić podstawy określania i oceny celów i wskaźników ekologiczności produktu, mając na celu poprawę całkowitej ekologiczności produktu.

Wszystkie środki przyjęte przez producenta w procesie projektowania i produkcji w celu poprawy ekologiczności produktu oraz ustalenia jego profilu ekologicznego, jeśli jest on wymagany przez środek wykonawczy, muszą zostać udokumentowane w systematyczny i uporządkowany sposób w formie pisemnych procedur i instrukcji.

Procedury i instrukcje muszą obejmować w szczególności odpowiedni opis:

- a) listy dokumentów, które muszą zostać sporządzone, aby wykazać zgodność produktu, i które – w stosownym przypadku – muszą zostać udostępnione;
- b) celów i wskaźników ekologiczności produktów oraz struktury organizacyjnej, odpowiedzialności, uprawnień zarządu i alokacji zasobów w odniesieniu do ich wdrożenia i utrzymania;
- c) kontroli i testów do wykonania po zakończeniu procesu produkcji w celu sprawdzenia cech produktów względem wskaźników ich ekologiczności;
- d) procedur kontroli i uaktualniania wymaganej dokumentacji; oraz
- e) metody weryfikacji wdrażania i skuteczności środowiskowych elementów systemu zarządzania.

3.2. Planowanie

Producent musi ustanowić i będzie utrzymywał:

- a) procedury dotyczące ustalenia profilu ekologicznego produktu;
- b) cele i wskaźniki ekologiczności produktów, które uwzględniają opcje technologiczne oraz wymogi techniczne i ekonomiczne; oraz
- c) program dotyczący osiągnięcia tych celów.

3.3. Wdrożenie i dokumentacja

3.3.1. Dokumentacja dotycząca systemu zarządzania musi w szczególności być zgodna z następującymi wymogami:

- a) zadania i upoważnienia muszą być zdefiniowane i udokumentowane w celu zapewnienia ekologiczności produktu i sprawozdawczości w zakresie jego działania w celu oceny i udoskonalania;
- b) dokumenty muszą być ustanowione ze wskazaniem kontroli projektu i wdrażanych technik weryfikacji oraz procesów i systematycznych działań stosowanych podczas projektowania produktu; oraz
- c) producent musi określić i przechowywać informacje w celu opisanego głównych środowiskowych elementów systemu zarządzania i procedur kontroli wszystkich wymaganych dokumentów.

3.3.2. Dokumentacja dotycząca produktu musi zawierać w szczególności:

- a) ogólny opis produktu oraz jego przeznaczenie;
- b) wyniki odpowiednich analiz oceny środowiskowej wykonanych przez producenta lub odniesienia do literatury lub analiz przypadków dotyczących oceny środowiskowej, które są wykorzystywane przez producenta w ocenie, dokumentowaniu i określaniu rozwiązań dotyczących projektu produktu;
- c) profil ekologiczny, jeśli jest wymagany przez środek wykonawczy;
- d) dokumenty opisujące wyniki wykonanych pomiarów w zakresie wymogów dotyczących ekoprojektu, w tym dane dotyczące zgodności tych wyników z wymogami dotyczącymi ekoprojektu, określonymi w obowiązującym środku wykonawczym;
- e) producent musi określić charakterystykę, wskazując w szczególności zastosowane normy; jeżeli normy, o których mowa w art. 10, nie zostały zastosowane lub jeżeli nie obejmują one w całości wymogów odpowiedniego środka wykonawczego – środki zastosowane do zapewnienia zgodności; oraz
- f) kopię informacji dotyczących środowiskowych aspektów projektu produktu, które są podawane zgodnie z wymogami określonymi w załączniku I część 2.

3.4. Kontrola i działania korygujące

3.4.1. Producent musi:

- a) podjąć wszystkie działania konieczne do zapewnienia, że produkt zostanie wytworzony zgodnie ze specyfikacją projektu oraz z wymogami środka wykonawczego, który ma do niego zastosowanie;
 - b) stanowi i stosuje procedury w celu badania i obsługi niezgodności, a także wdrażania zmian w udokumentowanych procedurach wynikających z działań korygujących; oraz
 - c) co najmniej raz na trzy lata producent wykonuje pełny wewnętrzny audyt systemu zarządzania z uwzględnieniem jego elementów środowiskowych.
-

ZAŁĄCZNIK VI

Deklaracja zgodności WE

(o której mowa w art. 5 ust. 3)

Deklaracja zgodności WE musi zawierać następujące dane:

- 1) nazwę i adres producenta lub jego autoryzowanego przedstawiciela;
 - 2) opis modelu wystarczający do jednoznacznej identyfikacji;
 - 3) w stosownych przypadkach, odniesienia do zastosowanych zharmonizowanych norm;
 - 4) w stosownych przypadkach, inne zastosowane normy i specyfikacje techniczne;
 - 5) w stosownych przypadkach, odniesienia do innego prawodawstwa wspólnotowego dotyczącego umieszczania znaku CE; oraz
 - 6) identyfikację i podpis osoby upoważnionej do składania oświadczeń woli w imieniu producenta lub jego autoryzowanego przedstawiciela.
-

ZAŁĄCZNIK VII

Treść środków wykonawczych

(o których mowa w art. 15 ust. 8)

Środek wykonawczy musi określać w szczególności:

- 1) szczegółową definicję typu/typów produktu/produktów, których dotyczy dany środek;
 - 2) wymóg/wymogi dotyczące ekoprojektu właściwego produktu/właściwych produktów, datę/daty wdrożenia, wszelkie środki i okresy podzielone na etapy lub przejściowe;
 - a) w przypadku ogólnych wymogów dotyczących ekoprojektu, odpowiednie fazy i aspekty wybrane spośród tych, o których mowa w załączniku I pkt 1.1 i 1.2, wraz z przykładami parametrów wybranych spośród tych, o których mowa w załączniku I sekcja 1.3, jako wytyczne oceny poprawy w odniesieniu do określonych aspektów środowiskowych;
 - b) w przypadku szczególnego wymogu/szczególnych wymogów dotyczącego/dotyczących ekoprojektu, jego/ich poziom/poziomy;
 - 3) parametry ekoprojektu, o których mowa w załączniku I część 1, dla których nie są konieczne żadne wymogi dotyczące ekoprojektu;
 - 4) wymogi dotyczące instalacji produktu, jeżeli ma to bezpośrednie znaczenie dla rozpatrywanej ekologiczności produktu;
 - 5) normy pomiarowe lub metody pomiarów do wykorzystania; w miarę dostępności muszą być stosowane zharmonizowane normy, których numery referencyjne zostały opublikowane w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*;
 - 6) dane do oceny zgodności na podstawie decyzji 93/465/EWG;
 - a) jeżeli moduł(-y) do zastosowania jest (są) inne niż moduł A, czynniki prowadzące do wyboru tej szczególnej procedury;
 - b) w odpowiednim przypadku, kryteria zatwierdzenia lub certyfikacji stron trzecich.
- Jeżeli inne moduły zostały ustanowione w innych wymogach dotyczących oznakowania CE dla tego samego produktu, moduł zdefiniowany w środku wykonawczym musi być nadrzędny w stosunku do danego wymogu;
- 7) wymogi dotyczące informacji, jakie mają być przedstawiane przez producentów, w szczególności w odniesieniu do elementów dokumentacji technicznej, które potrzebne są dla ułatwienia kontroli zgodności produktu ze środkiem wykonawczym;
 - 8) czas trwania okresu przejściowego, w trakcie którego państwa członkowskie muszą zezwolić na wprowadzenie do obrotu lub użytkowania tych produktów, które spełniają przepisy obowiązujące na ich terytorium w dniu przyjęcia środka wykonawczego;
 - 9) datę oceny i ewentualnych zmian środka wykonawczego, z uwzględnieniem szybkości postępu technicznego.

ZAŁĄCZNIK VIII

Samoregulacja

(o której mowa w art. 17)

Poza podstawowym wymogiem prawnym stwierdzającym, że inicjatywy samoregulacji muszą być zgodne ze wszystkimi postanowieniami Traktatu (a zwłaszcza z zasadami rynku wewnętrznego i konkurencji), a także ze zobowiązaniami międzynarodowymi Wspólnoty, w tym również z wielostronnymi normami handlowymi, następująca niewyczerpująca lista kryteriów może zostać wykorzystana do oceny dopuszczalności inicjatyw samoregulacji jako alternatywy środka wykonawczego w świetle niniejszej dyrektywy:

1. Możliwości udziału

Inicjatywy samoregulacji muszą być otwarte na udział podmiotów z krajów trzecich, zarówno w fazie przygotowawczej, jak i w fazie realizacji.

2. Wartość dodana

Inicjatywy samoregulacji muszą przynieść wartość dodaną (w stosunku do sytuacji bieżącej), przekładając się na poprawę ekologiczności danego produktu.

3. Reprezentatywność

Przedsiębiorstwa i ich związki uczestniczące w działaniu samoregulacyjnym muszą stanowić będą znaczną większość danego sektora gospodarczego, przy jak najmniejszej liczbie wyjątków. Należy dbać o przestrzeganie zasad konkurencji.

4. Mierzalne i rozłożone w czasie cele

Cele wyznaczone przez zainteresowane strony muszą być określone w sposób jasny i precyzyjny w odniesieniu do dobrze określonej sytuacji bazowej. Jeżeli inicjatywa samoregulacji jest długofalowa, musi ona przewidywać cele pośrednie. Powinna istnieć możliwość prowadzenia kontroli przestrzegania celów (i celów pośrednich) w sposób niedrogi i wiarygodny, poprzez zastosowanie jasnych i niezawodnych wskaźników. Opracowanie takich wskaźników muszą ułatwiać dane pochodzące z badań naukowych oraz informacje podstawowe o charakterze naukowym i technicznym.

5. Udział społeczeństwa obywatelskiego

Dla zapewnienia przejrzystości inicjatywy samoregulacji muszą być upubliczniane, zwłaszcza przez Internet oraz inne elektroniczne środki upowszechniania informacji.

Ten sam wymóg dotyczy również tymczasowych i końcowych sprawozdań monitorujących. Zainteresowane podmioty, w tym państwa członkowskie, przedsiębiorstwa, organizacje pozarządowe zajmujące się ochroną środowiska oraz stowarzyszenia konsumentów, muszą być zaproszone do wyrażenia opinii na temat inicjatywy samoregulacji.

6. Nadzór i sprawozdawczość

Inicjatywy samoregulacji muszą obejmować dobrze przygotowany system nadzoru, który jasno określa zadania przedsiębiorstw i niezależnych kontrolerów. Służby Komisji, w partnerstwie ze stronami inicjatywy samoregulacji, muszą być zaproszone do nadzorowania realizacji celów.

Plan nadzoru i sprawozdawczości musi być szczegółowy, przejrzysty i obiektywny. Do służb Komisji, wspomaganych przez komitet, o którym mowa w art. 19 ust. 1, należy ocena, czy cele dobrowolnej umowy lub innego środka samoregulacji zostały spełnione.

7. Opłacalność administrowania inicjatywą samoregulacji

Koszty administrowania inicjatywą samoregulacji, zwłaszcza w zakresie nadzoru, nie mogą powodować obciążeń administracyjnych, które byłyby nieproporcjonalne do celów oraz do innych istniejących instrumentów polityki.

8. Zrównoważony charakter

Inicjatywy samoregulacji muszą być zgodne z celami strategicznymi niniejszej dyrektywy, a zwłaszcza z podejściem zintegrowanym, jak również z wymiarem ekonomicznym i społecznym zrównoważonego rozwoju. Należy uwzględnić interesy w zakresie ochrony konsumentów, mianowicie zdrowie, jakość życia i interesy ekonomiczne.

9. Spójność zachęt

Jest mało prawdopodobne, że inicjatywy samoregulacji przyniosą spodziewane skutki, jeżeli inne czynniki i zachęty – presja rynkowa, system podatkowy, ustawodawstwo krajowe – wysyłają uczestnikom inicjatyw samoregulacji sprzeczne sygnały. Spójność polityki pod tym względem jest nieodzowna i należy ją brać pod uwagę przy ocenie skuteczności inicjatywy.

ZAŁĄCZNIK IX**CZĘŚĆ A****Uchylona dyrektywa wraz z wykazem jej kolejnych zmian**

(o której mowa w art. 24)

Dyrektywa 2005/32/WE Parlamentu Europejskiego i Rady
(Dz.U. L 191 z 22.7.2005, s. 29)

Dyrektywa 2008/28/WE Parlamentu Europejskiego i Rady
(Dz.U. L 81 z 20.3.2008, s. 48)

jedynie art. 1

CZĘŚĆ B**Wykaz terminów transpozycji do prawa krajowego**

(o których mowa w art. 24)

Dyrektywa	Termin transpozycji
2005/32/WE	11 sierpnia 2007 r.
2008/28/WE	—

ZAŁĄCZNIK X

Tabela korelacji

Dyrektywa 2005/32/WE	Niniejsza dyrektywa
art. 1–20	art. 1–20
art. 21	—
art. 22	—
art. 23	art. 21
art. 24	art. 22
art. 25	—
—	art. 23
—	art. 24
art. 26	art. 25
art. 27	art. 26
załączniki I–VIII	załączniki I–VIII
—	załącznik IX
—	załącznik X